

Οργή στη Βοσνία, αλλά αυτήν τη φορά ο λαός αναγνωρίζει τα ψέματα των εθνικιστών ηγετών του

9 Φεβρουαρίου 2014:

Μανιφέστο της Ολομέλειας των Πολιτών της επαρχίας της Τούζλα

Ειρηνικές διαμαρτυρίες συνεχίζονται στην Τούζλα .

Έχουμε δηλώσει την υποστήριξή μας σε όλες τις διαδηλώσεις σε διάφορες πόλεις της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης.

Η συνέλευση της επαρχίας της Τούζλα, σύμφωνα με τις συνταγματικές της αρμοδιότητες, έχει όλους τους απαραίτητους νομικούς μηχανισμούς στη διάθεσή της, για να διασφαλίσει τη λειτουργία της κυβέρνησης προς το συμφέρον των πολιτών. Αποτελεί παραπληροφόρηση, η οποία προσπαθεί να παραπλανήσει το κοινό, ότι η παραίτηση της κυβέρνησης της επαρχίας της Τούζλα έχει δημιουργήσει ένα νομικό κενό.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ :

1. Ότι οι αρχές της επαρχίας της Τούζλα, σύμφωνα με τις συνταγματικές ευθύνες της, θα εξασφαλίσουν την ασφάλεια όλων των συμμετεχόντων στις διαμαρτυρίες .
2. Ότι η Συνέλευση της επαρχίας της Τούζλα, σύμφωνα με τις συνταγματικές της αρμοδιότητες, να διασφαλίσει άμεσα τη λειτουργία της διακυβέρνησης της επικράτειας της επαρχίας της Τούζλα χωρίς τα μέλη της προηγούμενης κυβέρνησης που διορίστηκαν σε αυτό.
3. Ότι σε συνεργασία με την Ολομέλεια των Πολιτών, η Συνέλευση της επαρχίας Τούζλα θα διορίσει μία κυβέρνηση ειδικών, το αργότερο μέχρι την 1η Μαρτίου 2014, η οποία θα συνιστάται από μη κομματικούς, ηθικά διαβρωμένους ειδικούς.

Αυτό το μανιφέστο εκδόθηκε από την Ολομέλεια των Πολιτών της επαρχίας της Τούζλα, και είναι προς όφελος όλων μας

Στην Τούζλα του Σαββάτου, στην πολυ-εθνοτική Βοζνία-Ερζεγοβίνη, αναστήθηκε μια παλιά ιδέα.

Μια κυβέρνηση από το λαό, για το λαό, με τον λαό.

Πηγή: LEFTEAST

barikat (Μετάφραση/σχόλιο)

Οργή στη Βοσνία, αλλά αυτήν τη φορά ο λαός αναγνωρίζει τα ψέματα

ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΟΥ

του Σλαβόι Ζίζεκ (Μετάφραση: Κωνσταντίνα Παντελή)

Την προηγούμενη εβδομάδα, πόλεις καίγονταν στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Όλα ξεκίνησαν στην Τούζλα, μια πόλη όπου η πλειονότητα των κατοίκων είναι Μουσουλμάνοι. Έπειτα, οι διαμαρτυρίες εξαπλώθηκαν στην πρωτεύουσα, στο Σαράγεβο, και στην Ζένιτσα, αλλά και στην Μόσταρ, όπου κατοικεί μεγάλη μερίδα κροατικού πληθυσμού και στην Μπάνια Λούκα, πρωτεύουσα του σέρβικου κομματιού της Βοσνίας. Χιλιάδες εξαγριωμένοι διαδηλωτές κατέλαβαν και έβαλαν φωτιά στα κτίρια της κυβέρνησης. Παρόλο που στη συνέχεια η κατάσταση ηρέμησε, μια ατμόσφαιρα υψηλής έντασης είναι ακόμη αισθητή.

Τα γεγονότα γέννησαν θεωρίες συνωμοσίας (για παράδειγμα, ότι η σέρβικη κυβέρνηση είχε οργανώσει τις διαδηλώσεις για να ανατρέψει τη βοσνιακή ηγεσία), που εύκολα μπορεί να αγνοήσει κανείς, καθώς είναι ξεκάθαρο πως οτιδήποτε κι αν κρύβεται πίσω τους, η απόγνωση των διαδηλωτών είναι αυθεντική. Σε αυτό το σημείο μπαίνει κανείς στον πειρασμό να παραφράσει την γνωστή φράση του Μάο Τσετούνγκ: «επικρατεί χάος στη Βοσνία, υπέροχη κατάσταση!»

Γιατί; Επειδή τα αιτήματα των διαδηλωτών ήταν μεν πολύ απλά – δουλειά, μια ευκαιρία για αξιοπρεπή ζωή, τέλος στη διαφθορά – αλλά κινητοποίησαν κόσμο στη Βοσνία, μια χώρα που, τις τελευταίες δεκαετίες, έχει γίνει συνώνυμο μιας άγριας εθνοκάθαρσης.

Πριν από τα τελευταία γεγονότα, οι μόνες μαζικές διαδηλώσεις στη Βοσνία και σε άλλα κράτη της πρώην Γιουγκοσλαβίας ήταν για εθνικιστικά ή θρησκευτικά πάθη. Στα μέσα του 2013, οργανώθηκαν δύο λαϊκές διαμαρτυρίες στην Κροατία, μια χώρα σε βαθιά οικονομική κρίση, με μεγάλη ανεργία και έντονο αίσθημα απόγνωσης: τα συνδικάτα προσπάθησαν να οργανώσουν έναν αγώνα για την υποστήριξη των εργατικών δικαιωμάτων, ενώ εθνικιστές της δεξιάς ξεκίνησαν ένα κίνημα διαμαρτυρίας ενάντια στην χρήση της κυριλλικής γραφής σε δημόσια κτίρια πόλεων με σερβική μειονότητα. Η πρώτη πρωτοβουλία οδήγησε μερικές εκατοντάδες ανθρώπων σε μια πλατεία του Ζάγκρεμπ, ενώ η δεύτερη κινητοποίησε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων, όπως και ένα προγενέστερο φονταμενταλιστικό κίνημα ενάντια στους γάμους ομοφυλοφίλων.

Η Κροατία αποτελεί κάθε άλλο εκτός από εξαίρεση: από τα Βαλκάνια ως την Σκανδιναβία, από τις ΗΠΑ μέχρι το Ισραήλ, από την κεντρική Αφρική ως την Ινδία, μια νέα σκοτεινή εποχή έχει αρχίσει να διαφαίνεται, με εθνικιστικά και θρησκευτικά πάθη να εκρήγνυνται και τις αξίες του Διαφωτισμού να υποχωρούν. Αυτά τα πάθη παραμόνευαν στο παρασκήνιο διαρκώς, αλλά αυτό που είναι νέο είναι η παντελής ξεδιαντροπιά της εμφάνισής τους.

Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν; Το φιλελεύθερο mainstream μας λέει ότι όταν βασικές δημοκρατικές αξίες είναι επαπειλούμενες από εθνικιστές ή θρησκευτικούς φονταμενταλιστές, πρέπει όλοι να ενωθούμε κάτω από την φιλελεύθερη-δημοκρατική ατζέντα πολιτισμικής ανοχής, να σώσουμε ό,τι σώζεται και να βάλουμε στην άκρη όνειρα για έναν πιο ριζοσπαστικό κοινωνικό μετασχηματισμό. Το καθήκον μας, λένε, είναι ξεκάθαρο: πρέπει να διαλέξουμε ανάμεσα στην ελευθερία του φιλελευθερισμού και στην φονταμενταλιστική καταπίεση.

Ωστόσο, όταν μας ρωτούν θριαμβευτικά μια (εντελώς ρητορική) ερώτηση όπως «Θέλεις να αποκλειστούν οι γυναίκες από την δημόσια ζωή;» ή «Θέλεις κάθε επικριτής της θρησκείας

να τιμωρείται με θάνατο;», αυτό που πρέπει να μας κάνει καχύποπτους είναι το αυταπόδεικτο της απάντησης. Το πρόβλημα είναι ότι αυτός ο απλοϊκός φιλελεύθερος οικουμενισμός έχει χάσει εδώ και καιρό την αθωότητα του. Η σύγκρουση μεταξύ φιλελεύθερης ανεκτικότητας και φονταμενταλισμού είναι εν τέλει μια πλαστή σύγκρουση – ένας φαύλος κύκλος από δύο πόλους που παράγουν και προϋποθέτουν ο ένας τον άλλον.

Αυτό που είπε ο Max Horkheimer για τον φασισμό και τον καπιταλισμό την δεκαετία του 1930 (ότι αυτοί που δεν θέλουν να μιλήσουν επικριτικά για τον καπιταλισμό θα έπρεπε επίσης να μην μιλούν και για τον φασισμό) θα έπρεπε να εφαρμοστεί στον σημερινό φονταμενταλισμό: αυτοί που δεν θέλουν να μιλήσουν επικριτικά για την φιλελεύθερη δημοκρατία θα έπρεπε επίσης να μην μιλούν για τον θρησκευτικό φονταμενταλισμό. Αντιδρώντας στον χαρακτηρισμό του Μαρξισμού ως «το Ισλάμ του 20ου αιώνα», ο Jean-Pierre Taguieff έγραψε ότι το Ισλάμ κατέληξε να γίνει «ο Μαρξισμός του 21ου αιώνα» παρατείνοντας, μετά την παρακμή του Κομμουνισμού, τον βίαιο αντι-καπιταλισμό του.

Ωστόσο, οι πρόσφατες μεταπτώσεις του Μουσουλμανικού φονταμενταλισμού, μπορεί να ειπωθεί πως επιβεβαίωσαν την παλιά αντίληψη του Walter Benjamin, πως «κάθε άνοδος του φασισμού μαρτυρεί μια αποτυχημένη επανάσταση». Η άνοδος του φασισμού είναι, με άλλα λόγια, η αποτυχία της Αριστεράς και ταυτόχρονα η απόδειξη ότι υπήρχε επαναστατική προοπτική, μια δυσaréσκεια, που η Αριστερά δεν ήταν ικανή να κινητοποιήσει. Και το ίδιο δεν προμηνύεται για τον σημερινό λεγόμενο «Ισλάμο-φασισμό». Η άνοδος του ριζοσπαστικού Ισλαμισμού δεν είναι ακριβώς αλληλένδετη με την εξαφάνιση της Αριστεράς ως δύναμη που πρεσβεύει το κοσμικό κράτος στις Μουσουλμανικές χώρες;

Όταν το Αφγανιστάν απεικονίζεται ως η ύψιστη Ισλαμική φονταμενταλιστική χώρα, ποιος θυμάται ακόμα ότι 40 χρόνια πριν ήταν μια χώρα όπου οι υποστηρικτές του κοσμικού κράτους είχαν μεγάλη παράδοση, περιλαμβάνοντας ένα πανίσχυρο Κομμουνιστικό κόμμα που πήρε την εξουσία εκεί ανεξάρτητα από την Σοβιετική Ένωση;

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο μέσα πρέπει να κατανοήσουμε και τα πρόσφατα γεγονότα που έλαβαν χώρα στη Βοσνία. Σε μια από τις φωτογραφίες των διαμαρτυριών, βλέπουμε διαδηλωτές να κουνούν τρεις σημαίες δίπλα δίπλα: τη Βοσνιακή, την Σέρβικη, την Κροατική, εκφράζοντας την θέληση να αγνοήσουν τις εθνικές διαφορές. Εν ολίγοις, έχουμε να κάνουμε με μια εξέγερση ενάντια στις εθνικιστικές ελίτ: οι άνθρωποι στη Βοσνία έχουν καταλάβει επιτέλους ποιος είναι ο πραγματικός τους εχθρός: όχι άλλες εθνικές ομάδες, αλλά οι ίδιοι οι ηγέτες τους που υποκρίνονται πως τους προστατεύουν από τους άλλους. Είναι λες και το παλιό και παρά-καταχρασμένο Τιτοϊκό σύνθημα της «Αδελφότητας και Ενότητας» των Γιουγκοσλαβικών εθνών είναι εκ νέου επίκαιρο.

Ένας από τους στόχους των διαδηλωτών ήταν η υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης που επιτηρεί το Βοσνιακό κράτος, ενθαρρύνοντας την ειρήνη μεταξύ των τριών εθνών και παρέχοντας σημαντική οικονομική βοήθεια για να επιτρέψει τη λειτουργία του κράτους. Το γεγονός αυτό μπορεί να προκαλεί έκπληξη, από τη στιγμή που οι στόχοι των διαδηλωτών ήταν ονομαστικά ίδιοι με τους στόχους των Βρυξελλών: ευημερία και το τέλος των εθνικιστικών τάσεων και της διαφθοράς. Ωστόσο, επί του αποτελέσματος, ο τρόπος που η ΕΕ κυβερνά τη Βοσνία παγιώνει τους διαχωρισμούς: αντιμετωπίζει τις εθνικιστικές ελίτ ως τους προνομιούχους εταίρους της, δρα μέσω αυτών.

Αυτό που επιβεβαιώνει το Βοσνιακό ξέσπασμα είναι ότι δεν μπορεί κανείς να ξεπεράσει πραγματικά τα εθνικιστικά πάθη ακολουθώντας μια φιλελεύθερη ατζέντα: αυτό που ένωσε

του διαδηλωτές είναι μια ριζοσπαστική απαίτηση για δικαιοσύνη. Το επόμενο και πιο δύσκολο βήμα θα ήταν να οργανωθούν οι διαμαρτυρίες σε ένα νέο κοινωνικό κίνημα που αγνοεί εθνικούς διχασμούς και να οργανωθούν περαιτέρω διαμαρτυρίες – μπορεί κανείς να φανταστεί την εικόνα εξαγριωμένων Βοσνίων και Σέρβων που διαδηλώνουν μαζί στο Σαράγεβο;

Ακόμη κι αν οι διαμαρτυρίες σταδιακά χάσουν τη δύναμή τους, θα παραμείνει μια σύντομη σπίθα ελπίδας, κάτι σαν τους αντίπαλους στρατιώτες που συναδελφώνονταν στα χαρακώματα κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυθεντικά χειραφετητικές εκδηλώσεις πάντα συνεπάγονται την αγνόηση των συγκεκριμένων ταυτοτήτων.

Το ίδιο ισχύει και για την πρόσφατη επίσκεψη δύο μελών των Pussy Riot στη Νέα Υόρκη: σ' ένα μεγάλο εορταστικό σόου, παρουσιάστηκαν από την Μαντόνα μπροστά στους Bob Geldof, Richard Gere κλπ: τη συνήθη ομάδα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτό που θα έπρεπε να έχουν κάνει εκεί ήταν να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στον Edward Snowden, να επιβεβαιώσουν ότι οι Pussy Riot και ο Snowden είναι μέρος του ίδιου παγκόσμιου κινήματος. Χωρίς τέτοιες κινήσεις που ενώνουν αυτό, που στην κοινή μας ιδεολογική εμπειρία, φαίνεται ασυμβίβαστο (Μουσουλμάνοι, Σέρβοι και Κροάτες στη Βοσνία, Τούρκοι υποστηρικτές του διαχωρισμού πολιτικής και θρησκείας και αντικαπιταλιστές Μουσουλμάνοι στην Τουρκία, κλπ), τα κινήματα διαμαρτυρίας θα είναι πάντοτε χειραγωγημένα από μια υπερδύναμη στην πάλη της με την άλλη.

Πηγή: The Guardian